

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ἔργο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 61ο - ΤΕΥΧΟΣ 642 ●
● ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2018 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Σκληρός ὁ ἀμετανόητος

Δέν εἶναι σκληρός ὁ Θεός!

Υπάρχει ἡ ἀπειρη καὶ ἀνεκδιήγητη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Υπάρχει καὶ ἡ σκληρότητα τῶν ἀνθρώπων. Υπάρχει ἡ σκέπη καὶ ἡ προστασία τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ. Υπάρχει καὶ ἡ δοκιμασία τοῦ ἀνθρώπου. Υπάρχει ὁ σκληρὸς πόνος τῆς παρουσίας ζωῆς. Υπάρχει καὶ ἡ θεία εὐφροσύνη τῆς αἰωνιότητος. Υπάρχει ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ ἐδῶ. Υπάρχει ὁμως καὶ ἡ αἰώνια καταδίκη.

● Υπάρχει ἡ ἀνεξιχνίαστη βουλή τοῦ Θεοῦ. Ἰδίως δέν μπορούμε νά ἐξηγήσουμε τίς δοκιμασίες, τόν πόνο καὶ τό φρικτὸ θάνατο ἀθῶν ὑπάρξεων ἢ ἀγίων μαρτύρων. Ὅσο καὶ ἂν ὁ Κύριος ἔπαθε ἐπὶ Σταυροῦ τῆ σκληρότερη δοκιμασία, ὅσο κι ἂν μᾶς ἔχη ἐπανειλημμένα προειδοποιήσει, ὅτι θά ὑποστοῦμε θλίψεις καὶ μαρτύρια, ἐν τούτοις, πρὸς ὦρας τουλάχιστον, καμπτόμεθα ἀπὸ τῆ λογική: «Γιὰ τί, Θεέ μου;».

● Ἐκεῖ πού δέν σκοντάφτει ἡ λογική καὶ ἔρχεται νά ταυτισθῆ μέ τὴν πίστι, εἶναι ἡ ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης ἰδίως σέ ὄσους μέ πείσμα παραμένουν «ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ», δηλαδή ἀμετανόητοι καὶ σκληροί.

● Υπάρχει ἡ αἰώνια καταδίκη, ἡ φρικτὴ φωτιά τῆς κολάσεως. Μποροῦμε νά τὴν ἀποφύγουμε ὄχι ἐκμεταλλευόμενοι τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ χρησιμοποιώντας ἐγκαίρως τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πού ἔχει σωτηριώδη δύναμι ὅταν συναντᾶ τὴ μετάνοια.

Ἡ ἀγάπη Του καὶ ἡ μετάνοιά μας!

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἀγκαλιάζει τὴ μετάνοια καὶ τῆς προσφέρει τό ἄνθος, πού ὀνομάζεται σωτηρία, αἰώνια ζωή. Πολλοὶ βλέπουν τὴν ἀέναη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τὴ μακροθυμία, καὶ ἐπαναπαύονται. Κινεῖται ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' αὐτοὶ παραμένουν ἀκίνητοι. Περιμένουν οὐρανοκατέβατη τὴ σωτηρία, χωρὶς

αυτοί να προβαίνουν σέ καμμία κίνησι, κατά τό «Πέσε σύκο νά σέ φάω...».

Στόν ό κνηρό και πονηρό, πού ραθυμεί και δέν χρησιμοποιεῖ καθόλου τό τάλαντο τοῦ Θεοῦ, ἀπευθύνεται ό Παῦλος σέ ὕφος ἐρωτηματικό, δηλαδή, δριμύ και κατηγορηματικό: «*Τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος αὐτοῦ και τῆς ἀνοχῆς και τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς, ἀγνοῶν ότι τό χρηστόν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιαν σε ἄγει;*» (Ρωμ. β' 4). Δηλαδή: Περιφρονεῖς τήν ἀπειρη καλωσύνη, τήν ἀνεκτικότητα και τή μακροθυμία τοῦ Θεοῦ; Ξεχνᾶς, πώς ἡ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ θέλει νά σέ ὀδηγήσῃ στή μετάνοια;

- Γεγονός εἶναι ἡ χρηστότητα, ἡ ἀνοχή και ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ. Πρόκειται γιά τρία συνεχῆ, ἀδιάκοπα θαύματα τοῦ Θεοῦ.

- Χρηστότητα: Εὐεργετική ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ό ἥλιος δέν ξέρει τί σημαίνει παγετός, ἔτσι και ό Θεός δέν ξέρει τί σημαίνει ἀδιαφορία και κακότητα. Πάντοτε θερμός στήν ἀγάπη Του στόν ἄνθρωπο. Μέ ποικίλους τρόπους ἐκδηλώνει αὐτή τήν ἀγάπη Του. Ὅλα φωνάζουν, ότι ό Χριστός εἶναι ... χρηστός! Εἶναι ό καλός Θεός, ό πανάγαθος.

- Ἀνοχή: Βλέπει και ἀνέχεται. Δέν τιμωρεῖ ἀμέσως. Δέν ἐπεμβαίνει δυναμικά, ὥστε νά καταλύσῃ τήν ἐλευθερία τοῦ ἄνθρωπου. Δέν θέτει σέ λειτουργία τό νόμο τῆς δικαιοσύνης Του, πού ἀπαιτεῖ ἱκανοποίησι. Ἡ ἀνοχή τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπείρως πύο καταπληκτική ἀπό τή δική μας ἀνοχή. Και διότι ό Θεός γνωρίζει γιά κάθε ἄνθρωπο πολύ περισσότερο ἀπό ὅσα ἐμεῖς γνωρίζουμε. Και διότι ἔχει ἐνώπιόν Του ό Θεός τό τέλειο. Ἀλλά και διότι προσφέρει στόν ἄνθρωπο και τή χάρι πρό τῆς ἁμαρτίας, ὥστε νά καθίσταται δυνατή ἡ ἀποφυγή της, και τή χάρι μετὰ τήν ἁμαρτία, ὥστε νά καθαρίζεται ό ἄνθρωπος, ὅσο κι ἂν μολύνθηκε.

Ἡ μακροθυμία Του!

- Μακροθυμία: Ἡ χάρις μετὰ τήν ἁμαρτία λέγεται μετάνοια. Ἐκεῖ ἀπο-

βλέπει ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ. Μακροθυμία δέν σημαίνει ἀπλῶς, ότι ό Θεός ἔχει μεγάλη καρδιά, εἶναι μεγαλόθυμος και καλόκαρδος, και δέν ἐκδηλώνεται ἀμέσως γιά τό κακό τοῦ ἄνθρωπου. Μακροθυμία σημαίνει και ἀναμονή τοῦ Θεοῦ Πατέρα, πού περιμένει τήν ἐπιστροφή τοῦ παιδιοῦ Του. Εἶναι, ἄς ἐπιτραπῆ νά ποῦμε, ἡ ἐλπίδα τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο. Δέν ἀπελπίζεται ό Θεός και γιά τόν μεγαλύτερο ἀκόμη ἁμαρτωλό. Περιμένει, προσφέροντας συνεχῶς εὐκαιρίες μετανοίας και σωτηρίας. Ἐμεῖς συνήθως ἀπελπίζομαστε. Εἴμαστε στενόκαρδοι. Ἐκδηλωνόμαστε ἀμέσως γιά τόν ἄλλον.

Τό κακό εἶναι, ότι πολλές φορές ἐκμεταλλεῖτομεθα τή μακροθυμία τοῦ Θεοῦ πονηρά.

—*Ἀφοῦ ό Θεός μέχρι τώρα δέν μᾶς τιμώρησε, δέν θά μᾶς τιμωρήσῃ και στή συνέχεια. Και ἀφοῦ δέν μᾶς τιμωρεῖ σ' αὐτή τή ζωή, δέν θά μᾶς τιμωρήσῃ και στήν ἄλλη!*

Αὐτό ὀνομάζεται ἀπό τόν Παῦλο καταφρόνησις τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ: «*Τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς*». Λέει γιά τήν πονηρή ἐκμετάλλευσί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ό ἱερός Χρυσόστομος: «*Διά τό μή δοῦναι παρά πόδας δίκην, θαρρεῖς. Δεδοικέναι μὲν και τρέμειν διά τοῦτο ἂν εἴης δίκαιος. Οὐ γάρ εἰς τό μή δοῦναι δίκην, ἀλλ' εἰς τό δοῦναι χαλεπωτέραν, εἰ μένεις ἀδιόρθωτος ὢν, ἀναβάλλεται· ὁ μηδέποτε συμβήσεται σοι*» (Ε.Π.Ε. 16β,436). Μετά φρασις: Ἐπειδή ἀμέσως δέν τιμωρήθηκες, παίρνεις θάρρος και συνεχίζεις ἄφοβα τήν ἁμαρτία. Γι' αὐτή τή μακροθυμία θά ἔπρεπε μᾶλλον νά φοβᾶσαι, ἂν ἦσουν δίκαιος. Ἐν τούτῳ περιπτώσει, ἐφ' ὅσον παραμένεις ἀδιόρθωτος, ὄχι ἀπλῶς δέν ἀναβάλλει ό Θεός τήν τιμωρία, ἀλλ' ἐπιβάλλει τήν αὐστηρότερη τιμωρία.

- Ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ εἶναι τό παιδαγωγικό μέτρο γιά τό πύο σωτηριῶδες μάθημα, τή μετάνοια. Προθεσμία δίνει ό Θεός. Προθεσμία ὄχι γιά νά ἐτοιμάσουμε τήν ἀπολογία μας.

«Ἐάν ἀνομίας παρατηρήσης, Κύριε Κύριε, τίς ὑποστήσεται;» (Ψαλμ. 120,3). Προθεσμία, γιά νά ἐτοιμάσουμε τή μετάνοιά μας.

● Εἶναι ἔργο ἢ μετάνοια. Ἔργο γκρεμίσματος καί οἰκοδομῆς. Γκρεμίζεις τό κατεστημένο τῆς ἀμαρτίας καί ὑψώνεις τήν ἀπόφασί τῆς ἀλλαγῆς. Δέν ἀρκεῖ νά ὁμολογήσουμε τά ἀμαρτήματά μας μέ συντριβή καί δάκρυα. Ὅφείλουμε καί νά «ποιήσωμεν καρπούς ἀξιούς τῆς μετανοίας» (Λουκ. γ' 8).

Ἄμετανοησία! Ἄσυγχώρητο ἀμάρτημα

Καί μιὰ ἄλλη σκέψις περνάει ἀπό πολλούς σχετικά μέ τή μέλλουσα κρίσι καί τήν τιμωρία ἀσεβῶν:

—*Εἶναι τόσο σκληρός ὁ Θεός, ὥστε νά μπορέσῃ νά τιμωρήσῃ τά πλάσματά του; Ἄσφαλῶς ὄχι.*

● Δέν εἶναι ὁ Θεός σκληρός. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως εἶναι σκληρός. Ὁ Θεός δέν ζητάει πολλά πράγματα. Ὅσα ζητάει, οὐσιαστικά ἔκεινος σπεύδει καί τά ἐνεργεῖ. Ἐνα προσφέρει ὁ ἄνθρωπος, τή θέλησί του. Καί ἕνα ἀκόμη, τόν ἀγῶνα του. Τά ἄλλα 98 τά προσφέρει ὁ Θεός. Μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἐνεργοῦμε κάθε καλό, ἢ μᾶλλον ἀποφεύγουμε τό κακό.

Δέν εἶναι σκληρός ὁ Θεός. Ἀπό τόν ἀμαρτωλό ἕνα μόνο ζητάει: νά μετανοήσῃ. Ὅπως μέσα στόν παράδεισο τῆς Ἐδέμ ὁ Θεός δέν ἦταν σκληρός, ἀφοῦ χίλια τοῦ ἐπέτρεπε κι ἕνα μόνο τοῦ ἀπαγόρευε, ἔτσι καί γιά νά μπῆ ὁ ἄνθρωπος στόν παράδεισο, στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν, δέν εἶναι ὁ Θεός σκληρός, ἀφοῦ τίς χίλιες ἀμαρτωλές πράξεις μέ μία καί μόνο πρᾶξι τίς συγχωρεῖ. Κι αὐτή εἶναι ἡ μετάνοια.

● Σκληρός εἶναι ὁ ἄνθρωπος, πού ἐπιμένει νά μή μετανοῆ. Γι' αὐτή τή σκληρότητα καί ἀμετανοησία τοῦ ἀνθρώπου μιλάει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Κατά δέ τήν σκληρότητά σου καί ἀμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαντῶ ὀργήν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καί ἀποκαλύψεως καί δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ» (Ρωμ. β' 5).

Δηλαδή: Ἐσύ ὅμως παραμένεις σκληρός καί ἀμετανόητος καί συσσωρεύεις γιά τόν ἑαυτό σου τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ γιά τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως, ὅταν θά γίνῃ σέ ὅλους φανερή ἡ δίκαιη κρίσις τοῦ Θεοῦ.

● Φαντασθῆτε κάποιον κατηγορούμενο, πού βαρύνεται μέ φρικτές κατηγορίες καί τά ἐγκλήματά του ἐπισύρουν τήν ποινή τοῦ θανάτου. Ὁ δικαστής, μέ πολλή ἀγάπη, ἀλλά καί εὐεργετική ἀποφασιστικότητα, τοῦ προτείνει:

—*Νά ζητήσης χάρι καί θά σοῦ δοθῇ. Νά κάνῃς αἰτησι χάριτος, νά τήν ὑπογράψῃς προσωπικά καί νά τήν ὑποβάλλῃς ἐγκαίρως. Δέν ἔχεις καιρό. Ἔτσι, καί τῶν κατηγοριῶν θ' ἀπαλλαγῆς καί ἀντί νά θανατωθῆς, θά γίνῃς κύριος μιᾶς ὠραίας ζωῆς. Πρόσεξε μόνο! Μὴν ἀργήσης καθόλου. Ἄν ἀδιαφορήσης, σύ θά φταῖς γιά τή δίκαιη τιμωρία, πού μόνος σου ἐπιλέγεις. Εὐκαιρία τώρα!*

Ἐρωτᾶται: Πῶς θά χαρακτηρίζατε τόν κατηγορούμενο, ἂν στήν πρότασι αὐτή παρέμενε ἀδιάφορος καί ἀσυγκίνητος; Ἄσφαλῶς, θά λέγατε, πρόκειται γιά ἄτομο σκληρό, γιά πωρωμένο. Θά κατηγοροῦσε κανένας τό δικαστή γιά σκληρότητα; Ἄδιανόητο.

Τιμωρία ἢ αἰτησις χάριτος;

Ἄδιανόητο εἶναι νά κατηγορήσῃ κανείς τό δικαιοκρίτη Κύριο. Μυριάδες τέτοιες, σάν τήν παραπάνω, εὐκαιρίες παρέχει σέ μᾶς, πού βαρυνόμεθα μέ ἀμαρτίες καί ἀδικίες καί ἀτιμίες. Ἀρκεῖ νά ζητήσουμε χάρι. Αἴτησι χάριτος ὑποβάλλουμε κάθε φορά, πού μέ ειλικρινῆ ἐξομολογητικὴ διάθεσι προσερχόμεστε στό μυστήριο τῆς φιλανθρωπίας, τήν ἐξομολόγησι καί λέμε «Ἐλέησόν με, Κύριε». Ἄν, λοιπόν, κάποιος ἐπιμένῃ νά περιφρονῇ αὐτό τόν ἀνεξιχνίαστο πλοῦτο τῆς χρηστότητας τοῦ Θεοῦ, καί μόνος του ἐπισύρῃ τήν καταδική, φταίει γι' αὐτό ὁ ἀγαθός Θεός; Ἡ σκληρότητα τῆς καρδιάς τοῦ ἀμετανοήτου ἀνθρώπου φταίει, καί κανένας ἄλλος.

● Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μέ τίς τόσες

εὐκαιρίες, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πού λέγεται μακροθυμία, εἶναι σάν τόν ἥλιο. Ἡ θερμότητα τοῦ ἡλίου τό κερί τό λιώνει, μά τή λάσπη τή σκληραίνει.

Ὅσες καρδιές εἶναι μαλακές, γίνονται πύο εὐαίσθητες ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὅσες ἀφέθησαν σάν τή λάσπη στήν ἄκρη τῆς ἐγκαταλείψεως, αὐτές σκληραίνονται ἀκόμα περισσότερο. Λέγει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὅταν μήτε χρηστότητι μαλάσσῃται, μήτε φόβῳ κάμπτῃται, τί τοῦ τοιούτου σκληρότερον γένοιτ' ἄν; Ἐπειδή γάρ ἔδειξε τοῦ Θεοῦ τήν φιλανθρωπίαν, τότε δείκνυσι τήν τιμωρίαν, ὅτι ἔστιν ἀφόρητος τῷ μηδέ οὕτω ἐπιστραφέντι» (Ε.Π.Ε. 16β,438). Μετάφρασις: Ὅταν ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου δέν μαλακῶνῃ οὔτε μέ τέτοια ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, οὔτε κάμπτῃται ἡ σκληροκαρδία του, τότε τί θά μπορούσε νά θεωρηθῇ σκληρότερο ἀπό αὐτό; Ἀφοῦ, λοιπόν, ἔδειξε ὁ Παῦλος τή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ, ἰδίως ὡς μακροθυμία, τότε δείχνει τήν τιμωρία, πού θά εἶναι ἀνυπόφορη σ' ὅποιον οὔτε μέ τόση ἀγάπη θεϊκή μετανοεῖ.

• Ἡ τιμωρία, πού λέγεται κόλασις, εἶναι συσσωρευσις φωτιᾶς, πού μέ τίποτε δέν σβήνει. Καί τή συσσωρευσι ἀυτῆ τή δημιουργεῖ μόνος του ὁ ἄνθρωπος μέ τή σκληρότητα καί ἀμετανοησία του: «Κατά τήν σκληρότητά σου καί ἀμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτῷ ὀργήν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς» (Ρωμ. β' 5). Ὅλα τά ἔκανε ὁ Θεός καί ἐξακολουθεῖ νά τά προσφέρει, προκειμένου ν' ἀποφύγῃ ὁ ἄνθρωπος τήν κόλασι. Δέν μπορεί τελικά νά τά καταφέρει, διότι κάπου ἡ ἀγάπη Του, ὅσο δραστήρια καί δυναμική κι ἄν εἶναι, σκοντάφτει σέ ἀδιέπραστο τεῖχος. Εἶναι ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, πού γίνεται πεισμα, σκληρή ἐμμονή.

• Τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως, σέ ὅλες σχεδόν τίς Ἐπιστολές του, τήν θυμίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ὅποιος ἔχει πρό ὀφθαλμῶν του τήν ἡμέρα ἐκείνη τή φοβερά, αὐτός ἔχει πιθανότητες ν' ἀλλοιωθῇ τήν καλή ἀλλοίωσι καί ν' ἀξιωθῇ τοῦ ἐλέους καί τῆς σωτηρίας.

• Ἀποκαλύψεως ἡμέρα ἐκείνη ἡ ἡμέρα εἶναι γιά ὅλους. «Καί τά κρυπτά φανερωθήσονται». Τότε θά γίνουν τά ἀποκαλυπτήρια ὄλων μας. Καί τό νά γίνωνται ἀποκαλυπτήρια ἐνός ἀριστουργήματος, προκαλεῖ τό θαυμασμό καί τίς ἐπευφημίες. Τό νά γίνωνται ὁμως ἀποκαλυπτήρια ἐνός τερατουργήματος, προκαλεῖ τήν ἀποστροφή. Πολλές βρωμιές μας παρέμειναν κρυμμένες σέ τούτη τή ζωή. Καταφέραμε νά ἐξαπατήσουμε τοὺς ἀνθρώπους. Ἐκεῖ ὁμως δέν θά ξεφύγουμε. «Γυμνά καί τετραηλισμένα» (Ἐβρ. δ' 13) ὅλα, ὄχι μόνο στά μάτια τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί στά μάτια ἀγγέλων καί ἀνθρώπων ἀπάντων!

Καί νά σκεφθῇ κανεῖς, ὅτι μπορεί ὁ ἄνθρωπος ν' ἀποφύγῃ αὐτά τά ἀκούσια ἀποκαλυπτήρια τῆς ἡμέρας ἐκείνης μπροστά σ' ὄλων τά μάτια, ἄν θελήσῃ νά κάνῃ τά ἀκούσια ἀποκαλυπτήρια μπροστά σ' ἕνα μόνον ἄνθρωπο, στόν πνευματικό. Ὅποιος προλάβει καί ἀποκαλύψει τίς ἀσχήμιες του μπροστά στόν ἕξιμο λόγο, αὐτός θά ἀποφύγῃ τά ἐξευτελιστικά καί ὀδυνηρά ἀποκαλυπτήρια τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

• Δικαιοκρισίας ἡμέρα γιά ὅλους. Δέν χωρεῖ ἀδικία ἐκεῖ. Ἀπόλυτος στήν ἀγάπη του, ἀπόλυτος καί στή δικαιοσύνη του ὁ Κύριος. Δέν κάνει διακρίσεις. Δέν μπορεί νά ἔχῃ δύο μέτρα καί δύο σταθμά. Τότε «ἀποδώσει ἐκάστῳ κατά τά ἔργα αὐτοῦ» (Ρωμ. β' 6). Τά ἔργα εἶναι ἐκεῖνα, πού ἀκολουθοῦν τόν ἄνθρωπο (Ἀποκ. δ' 13). Ὅχι μόνη τῆς ἡπίστις. Γυμνή πίστις δέν σώζει, ὅπως γυμνό δέντρο δέν στολίζει τόν κῆπο. Τά φύλλα καί οἱ καρποί, τά ἔργα, ἐξαρτημένα βεβαίως ἀπό τόν κορμό, ἀπό τήν πίστι, αὐτά στολίζουν καί καταξιώνουν τό δέντρο.

Στέφανος καί τιμωρία

Ὁ Θεός δέν κάνει διακρίσεις. Θέλει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους υἱούς καί κληρονόμους τῆς βασιλείας Του.

Ἡ διάκρισις γίνεται ἀπό τήν ἐπιλογή, πού οἱ ἄνθρωποι κάνουν.

• Ο μεγάλος άφορισμός, ο μεγάλος δηλαδή και άγεφύρωτος χωρισμός, θά πραγματοποιηθῆ τότε. Καί τώρα ὑπάρχει χωρισμός ανάμεσα σέ πιστούς καί άπίστους, άσεβείς καί εὔσεβείς, έναρέτους καί διεστραμμένους. Ἄλλ' ὁ χωρισμός αὐτός εἶναι «ρευστός». Πηγαينوέρχονται οἱ ἄνθρωποι. Μετακινούνται ἀπό τή μία κατάστασι στήν ἄλλη.

• Κανένα ἀμάρτημα, καμμία πράξι, δέν μπορεῖ νά ἐμποδίσῃ τόν ἄνθρωπο νά μετακινηθῆ. Μέ τή μετάνοια, τήν εἰλικρινῆ καί ἔμπρακτῃ, μπορεῖ νά βρεθῆ στήν ἀντίπερα ὄχθῃ: στούς εὔσεβείς καί άγίους. Στήν παρούσα ζωῆ ἕνα ἀμάρτημα θά μπορούσαμε νά ποῦμε, ὅτι εἶναι άσυγχώρητο: Ἡ ἀμετανοησία. Ἄς ζητᾶμε, λοιπόν, γιά ὅλους καί γιά τόν ἑαυτό μας μετάνοια.

Στήν ἄλλη ὁμως ζωῆ ἀδιαχώρητο τεῖχος. Ὁ χωρισμός εἶναι αἰώνιος.

• Ἀπό τό ἕνα μέρος οἱ ἐργάτες τοῦ καλοῦ (Ρωμ. β' 7). Οἱ δίκαιοι, οἱ πιστοί καί έναρέτοι, δέν πράττουν εὐκαιριακά τό ἀγαθό. Ἐχουν ἔργο, ἐπάγγελμα, τό ἀγαθό. Ἐργάζονται τό καλό. Καί τό ἐργάζονται ὄχι χωρίς ἐμπόδια. Γι' αὐτό καί ἀπαιτεῖται ὑπομονή πολλή, νά μείνῃ κανεῖς σταθερός στό ἀγαθό. Νά μή νικηθῆ ἀπό τό κακό, νά μή μιμηθῆ τό κακό (Γ' Ἰωάν. στ. 11). Νά μή καμφθῆ. Δέν δοξάζεται τίς περισσότερες φορές σέ τούτῃ τή ζωῆ τό ἀγαθό, ἡ άγιότητα. Ἄλλου ἡ άμοιβή. Τό ἀπαιτεῖ ἡ δικαιοσύνη.

• Ἀπό τό ἄλλο μέρος οἱ σκληροί καί ἀνάληπτοι, ὅσοι μέ πείσμα ἀντιτάσσονται στήν ἀλήθεια καί στήν ἀρετή, ὅσοι πραγματοποιοῦν τήν καταστρεπτική γι' αὐτούς κακίστη ἐπιλογή (Ρωμ. β' 8). Γιά τό ὅτι ἡ εὐθύνη γιά τήν ἐπιλογή τῆς άσεβείας καί ἄρα καί τῆς κολάσεως, εἶναι δική τους, λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ποίαν ἀπολογία ἄν ἔχοι ὁ τό φῶς φεύγων, καί τό σκοτός αἰρούμενος; Καί οὐκ εἶπε “βιαζομένους καί τυραννουμένους”, ἀλλά “πειθομένους τῇ ἀδικίᾳ”· ἵνα μάθῃς, ὅτι προαιρέσεως τό πτώμα, οὐκ ἀνάγκης τό ἔγκλη-

μα» (Ε.Π.Ε. 16β,440). Μετά φρασις: Ποιά ἀπολογία μπορεῖ νά ἔχῃ ἐκεῖνος, πού πεισματικά ἀποφεύγει τό φῶς καί προτιμᾷ τό σκοτάδι; Καί δέν εἶπε ὁ Παῦλος, ὅτι ἀναγκάζονται τυραννικά νά πράξουν τό κακό, ἀλλά τούς παρουσίασε, ὅτι «πείθονται». Ἡ πτώσις εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς προαιρέσεως. Τό ἀμάρτημα δέν εἶναι καρπός βιασμοῦ ἢ ἑξαναγκασμοῦ.

• Ἡ ἐλεύθερη ἐπιλογή πληρώνεται. Φοβάσαι τό λιοντάρι, πού τώρα κοιμᾶται, μήπως ξυπνήσῃ; Φοβάσαι τούς βρυχηθμούς του; Χειρότερο ἀπό τούς βρυχηθμούς εἶναι ἡ ὀργή του. Θά σέ κατασπαράξῃ. Γιατί, λοιπόν, παίζει μαζί του;

Παίζουμε μέ τήν ὀργή τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' ἄν προκαλῶντας τήν ξεσπάση, τότε δέν θά εἶναι βρυχηθμός λιονταριοῦ. Τότε, «ἀμαρτωλοί πού φύγωμεν»;

• Γιατί ὁμως νά μείνουμε μέ ὄσα οἱ άσεβείς θέλουν καί ἐπιδιώκουν; Ἡ εἰκόνα τῆς μελλούσης κρίσεως ἔχει τή φρίκη τῆς. Εἶναι «οἱ ἐξ εὐωνύμων».

Ἐπάρχουν καί «οἱ ἐκ δεξιῶν». Εἶναι μπροστά μας. Γιά παραδειγματισμό. Οἱ πιστοί, μέ τή συνεχή μαρτυρία καί τήν ἀδιάκοπη ἀγάπη. Εἶναι τά παιδιά τοῦ Θεοῦ, πού δέν θέλησαν νά άσεβήσουν κατὰ τοῦ Πατέρα. Εἶναι «οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ ἀρνίῳ, ὅπου ἄν ὑπάγῃ» (Ἀποκ. ιδ' 4).

Μαζί τους κι ἐμεῖς. Ἄς μείνουμε στήν εὐλογημένη συνοδεία τους.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Σταυρός, τό κήρυγμα τοῦ Παύλου

«Πανταχοῦ τόν οὐρανόν, τήν γῆν, τήν θάλασσαν, τά ἄλλα πάντα ἀφείξῃ ὁ Παῦλος, τήν δύναμιν ἐκήρυττε τοῦ Χριστοῦ, τόν σταυρόν (Α' Κορ. α' 23) περιφέρων. Τοῦτο γάρ μάλιστα κεφάλαιον τῆς ὑπέρ ἡμῶν κηδεμονίας ἦν».

Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 20,288

ΣΗΜΕΙΑ

μπροστά σέ καταλυτικά στοιχεία τῆς φύσης!

A

—Κοίταξε νά δεῖς Ἄη-Γιάννη μου ! Πές στόν Χριστό, μέ τά τόσα πού κάναμε, ἂν δέν βρέξει, θά ρεζιλευτοῦμε καί Αὐτός καί Ἐσύ καί ἐγώ...

Αὐτά ἔλεγε φωναχτά ὁ παπά-Ἀποστόλης, σέ ἓνα προσφυγοχώρι τῆς Βόρειας Εὐβοίας, ὅταν ἡ λιτανεία τῆς ἀνομβρίας ἐπέστρεφε ἀνηφορίζοντας στό χωριό. Τά ἔλεγε περπατώντας δίπλα ἀπό τήν τεράστια εἰκόνα τοῦ Προδρόμου, πού εἶχαν φέρει οἱ παπποῦδες τους ἀπό τή Μικρασία. Τούς τά ἔλεγε ἴσως, γιατί αὐτός ὁ ἴδιος ὁ παπάς δέν εἶχε καταλάβει τί διάβασε στίς εὐχές τῆς ἀνομβρίας, πού εἶχαν πει πρὶν λίγο!

Τοῦ τά ἔλεγε ὅμως μέ τήν βεβαιότητα τῆς καταστάσεως, πού γράφει στό ἡμερολόγιό του γιά τό πρόσωπο τοῦ παπά-Ἀποστόλη ὁ μακαρίτης Μητροπολίτης Χαλκίδος Νικόλαος ὅταν ὁ παπάς πέθανε: «Πέθανε ὁ παπά Ἀποστόλης, εἶναι προφανές ἀπό πολλά “σημεῖα” ὅτι ἐπρόκειτο γιά ἅγιο ἄνθρωπο καί ἱερέα».

Πρὶν φτάσουν στό χωριό ἡ βροχή ἔλουζε τά πάντα καί ὁ παπά-Ἀποστόλης τούς ἔλεγε νά μή φύγουν, νά προστατευτοῦν ἀπό τό νερό, γιατί βρέχει Ἀγιασμό!

B

Ἄναψε τό δάσος τῶν ἐλάτων καί τῆς μαύρης πεύκης στίς παριές τῶν Ἄλπεων, δίπλα ἀπό τό μοναστήρι τῶν Τραπειστῶν. Ἡ φωτιά κατάπινε καί διέλυε τά πάντα. Κινδύνευαν τά πάντα. Τό ὕλικο τῶν δέντρων (ξύλα μέ πολλή ρετσίνη) πεύκα καί ἔλατα καί ὁ ἀέρας ἦταν συνεργοί στήν ἀποτέφρωση τῶν πάν-

των. Ὅλοι ἦταν ἀνάστατοι στήν προοπτική, ὅτι θά γινόντουσαν πυρίκαυστοι καί κάποιοι ἦταν πρσευχόμενοι.

Τότε βγήκε καί πῆγε πρὸς τήν φωτιά ὁ ἡγούμενος τοῦ μοναστηριοῦ... Πλησίασε καί πέταξε τό κομποσχοῖνι του μέσα στή φωτιά! Δέν εἶπε τίποτε. Ὅμως ἡ φωτιά, σά νά τῆς μίλησε, ἤ μᾶλλον ἐπειδὴ τῆς μίλησε «...ὁ συγκαταβάς τοῖς περὶ τόν Ἀζαριάν» μεταβλήθηκε σέ δροσιά καί λούφαξε, σβήνοντας παντελῶς.

* * *

Δύο ἀντίθετα θεματολογικῶς «ΣΗΜΕΙΑ», πού πλέον ἀκούγονται ἀπό τόν σημερινό κόσμο καί ἄνθρωπο μέ τήν περιέργεια τῶν ἱστοριῶν ἀπό τό «Χόμιπ» ἢ ἀπό κάποιο θρίλλερ!

Ἄτυχῶς ὅμως μέ τήν ἴδια... ἐρμηνευτική ἀκοῦμε κάτι τέτοια κι ἐμεῖς οἱ χριστιανοί. Ἡ προσευχή μας ἔχει γίνει ἡ ἐκτονωτική ἀνακούφιση ψυχικῶν μας πιέσεων ἢ «ἀπαίτηση» στή λογική τῆς παραγγελίας πρὸς... σερβιτόρο (κατά τήν κυριολεξία τῆς λατινικῆς λέξεως!). Ὅταν προσευχόμαστε, στέλνουμε τηλεσίγραφα καί δέν ἀντέχουμε ἄλλη, πλὴν τῆς θετικῆς, ἀπάντηση στά αἰτήματά μας!

Ὁ Θεός ὅμως, λέει ὁ ἅγιος Σιλουανός καί ὁ πατήρ Σωφρόνιος, «καί βλεπόμενος παραμένει μυστήριο». Δέν ὑπάρχει τίποτα νά καταλάβεις! Δέν ἔχεις δυνατότητα νά καταλάβεις, δέν ἔχει νόημα νά προσπαθήσεις. Πρέπει ὅμως ἀπαραιτήτως νά ζήσεις αὐτό τό μυστήριο. Τό μωρό δέν καταλαβαίνει τήν μητέρα του! Τήν ζῆ! Δέν πρέπει ὅμως νά μείνει μωρό! Καί μεγαλώνοντας πρέπει νά κάνει ἀποτίμηση καί νά το-

ποθετηθεί για τό πρόσωπο τῆς μητέρας του. Ἔτσι κι ἐμεῖς μέ τόν Θεό.

Ὁ παπά-Ἀποστόλης καί ὁ ἡγούμενος τῶν Τραπιστῶν εἶχαν τοποθετηθεῖ καί ἤξεραν τόν Θεό καί μπορούσαν νά Τοῦ ζητήσουν ὡς «παιδιά» Του (Ματθ. ιη' 3) αὐτό πού ἦταν σίγουροι, ὅτι θά τοὺς τό δώσει. Ἐμεῖς διηγούμαστε (καλή ὥρα) τήν ποιότητα ἄλλων γιά νά συνειδητοποιήσουμε τό μέγεθος τοῦ Πατέρα μας, ἀφοῦ ὅταν «δοξάζεται ἕνα μέλος, συγχαίρει πάντα τά μέλη» (Α' Κορ. ιβ' 26).

Ἡ φωτιά λοιπόν τῆς Ἀττικῆς ἔχει μπεῖ πλέον στά μπατζάκια μας! Μᾶς καίει. Ἀτυχῶς εἴμαστε «ξύλα, χόρτος, καλάμη» (Α' Κορ. γ' 13-16) καί κάθε εἶδους φωτιά μᾶς κατακαίει καί φανερώνει «ἐκάστου τό ἔργον ὁποῖόν ἐστι» (Α' Κορ. γ' 13).

Δέν μπόρεσε καμμιᾶ προσευχή μας νά σβήσει τή φωτιά. Θά ἦταν παρανοϊκό παραλήρημα μιά τέτοια ἀπαίτηση καί τυχόν ἀφελής ἐνέργεια. Ἐχουμε πολὺ βαθιά μέσα μας τήν ἀπαίτηση νά εἶναι ὁ Θεός γιά μᾶς ἕνας ὑπερπροστατευτικός μπαμπάς! Ἐκεῖνος δέν τό δέχεται καί ἔτσι καταλήγουμε νά θεολογοῦμε ἀνέξοδα γιά τήν ὀργή καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί κάνουμε ἀκροβατικές πιρουέτες θεολογικῶν παραπομπῶν καί λαϊκίζουμε, ζητώντας ἀπό τοὺς χριστιανούς νά προσευχηθοῦν γιά τοὺς «ἐν πυρὶ μαρτυρικῶς τελειωθέντας»!!!

* * *

Ὅχι, πατέρες!

Καί αὐτοὶ οἱ ἀδελφοί μας πέθαναν μέ ἕναν ἀπό τοὺς τόσους ἀνθρωπίνως ἐνδεχομένους τρόπους θανάτου! Ἀπεχθῆ; Ναι! Τρομερά ἐπώδυνο; Σίγουρα! Ἀλλά δέν «ἐτελειώθησαν μαρτυρικῶς»! Διαβάστε τόν κανόνα τοῦ Ψυχοσαββάτου καί θά βρεῖτε ἐκεῖ καί φρικτότερους τρόπους θανάτου. Ἄλλο **τέλειωμα ζωῆς**, ἄλλο «**τελείωση**» ζωῆς! Ὁλων τῶν ἀνθρώπων ἡ ζωή τελειώνει. Δέν «τελειοῦται» ὁμως ὄλων. Μόνον τῶν μαρτύρων καί τῶν ἀγίων.

«Τελείωσιν τό μαρτύριον καλοῦμεν, οὐχ ὅτι τέλος τοῦ βίου ὁ ἄνθρωπος ἔλαβεν, ὡς οἱ λοιποί, ἀλλ' ὅτι τέλειον ἔργον ἀγάπης ἐπεδείξατο».

(Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς.
Στρωματεῖς Δ, κεφ. 4)

Ἐμεῖς, μέσα σ' ὅλα αὐτά, ἄς ἀφήσουμε τήν λογόρροια τήν θεολογική, ἀφοῦ οὔτε βροχή μπορούμε νά φέρουμε, οὔτε τήν φωτιά νά σβήσουμε (ΟΠΩΣ ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ) μέ τίς προσευχές μας. Καί ἐπειδή, ὅταν ὁ διπλανός μας πεινάει, τό πνευματικότερο καί θεολογικότερο θέμα εἶναι ἡ ἀνάγκη τοῦ ἀδερφοῦ μας, ἄς βάλουμε τό χέρι στήν τσέπη μας, νά λύσουμε κάποια μικρή ἀνάγκη τους, ἀφοῦ δέν μπορέσαμε νά τοὺς βοηθήσουμε στήν ἀποφυγή τῆς συμφορᾶς.

Ἐννοεῖται κάτι τέτοιο, ἀφορᾶ πρῶτα τοὺς ἐπισκόπους, μετὰ τοὺς ἱερεῖς, καί στή συνέχεια τοὺς χριστιανούς, γιατί ἐκτός ἀπό τό νά δοξαζόμαστε κι ἐμεῖς ὅλοι μέ τήν θέωση κάποιων ἀδερφῶν μας (ὄρα παπά-Ἀποστόλη), προηγείται κατὰ τόν λόγο τοῦ Ἀποστόλου, τό ὅτι, «ὅταν πάσχει ἕνα μέλος, συμπάσχουν ὅλα τά μέλη» (Α' Κορ. ιβ' 26).

π. Θεοδόσιος Μαρτζοῦχος
Πρέβεζα

.....
«**Στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ**»

Ἀπό τήν κατασκήνωσί μας
στην Περαχώρα-Λουτρακίου

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ξεκάρφωτα ή κρυμμένα! -2

Είναι θλιβερή ή αντίληψις πολλῶν ψαλμῶν. Νομίζουν, ὅτι αὐτοὶ παίζουν τὸν πρωταγωνιστικὸ ρόλο μέσα στό Ναό. Φωνασκοῦν κατά τέτοιο τρόπο, ὥστε νά καλύπτουν τὸ λειτουργικό. Περιφρονοῦν παντελῶς τίς λειτουργικές εὐχές. Ἐπιδεικνύουν τὸ δῆθεν ταλέντο τους. Κουράζουν πιεστικά τὸν εὐλαβῆ λαό. Σκοτώνουν οὐσιαστικά τὴ μυσταγωγία τῆς θείας Λειτουργίας.

- Τό χειρότερο ἀπὸ ὅλα: Μὲ τὴν ἀνοχή τῶν λειτουργῶν, πρεσβυτέρων καὶ ἐπισκόπων, «καταργοῦν» τὰ οὐσιώδη τῆς Λειτουργίας, δηλαδή τίς εὐχές καὶ σπεύδουν νά «τρηνάρουν» τίς μουσικόπληκτες ἀπαντήσεις στίς... ξεκάρφωτες ἐκφωνήσεις τῶν λειτουργῶν.

- Θά ἀναφεροῦμε στὴν «**ξεκάρφωτη**» ἐκφώνησι: «**Τὸν ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα, βοῶντα, κεκραγότα καὶ λέγοντα**»! Πρόκειται γιὰ ἐκφώνησι... ἄνευ λόγου, ἄνευ λογικῆς, ἄνευ συνειρμοῦ, ἄνευ λειτουργικῆς βάσεως.

- Δέν ἀκούγεται ἡ ὑπέροχη εὐχή, πού εἶναι καὶ ἡ εἴσοδος μας στὴ **θεία Εὐχαριστία**, ἢ μάλλον ἡ συνοδός μας γιὰ τὴν ἄνοδό μας στό **Μυστικὸ Δεῖπνο**. Εἶναι ἡ εὐχή, γνωστή ὡς «Εὐχή τῆς Ἀναφορᾶς», καὶ γιατί ἀναφέρουμε τίς εὐχαριστίες μας γιὰ ὅλες τίς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ σέ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ γιατί ἀπὸ τὰ γῆινα ἀναφερόμεθα, ἀνεβαίνουμε στό ὑπερῶο τῆς θείας προσφορᾶς.

- Ἡ **εὐχή τῆς Ἀναφορᾶς**, πού ἀπαντᾷ στὴν προτροπή τοῦ λειτουργοῦ «**Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ**», στό γιατί πρέπει καὶ εἶναι ἄξιο νά εὐχαριστήσουμε τὸν Κύριο, αὐτὴ ἡ εὐχή κρύβεται δυστυχῶς ἀπὸ τοὺς πιστοὺς. Τό πότε τὴν λείει ὁ λειτουργός (ἂν τὴν λήει!), εἶναι ἓνα σοβαρὸ πρόβλημα. Ἐλλοτε τὴν λένε μουρμουριστά, ὅταν ἀπαγγέλλεται τὸ Σύμβολο τῆς πίστεως. Ἐλλοτε τὴν λένε ἀπὸ μέσα τους, χωρὶς νά νοοῦν καὶ οἱ ἴδιοι «οὔτε περὶ τίνος λέγουσιν, εἴτε περὶ τίνος διαβιβαιοῦνται» (Α΄ Τιμ. α΄ 7). Ἐλλοτε ὁ παπᾶς κάνει... ὑπακοή (!) στὸν προεστῶτα ἐπίσκοπο, ξεφωνίζοντας τὴν ἐκφώνησι «**Τὸν ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα, βοῶντα, κεκραγότα καὶ λέγοντα**», χωρὶς νά ἔχη ἀκούσει ἢ πῆ τὴν εὐχή!

- Ἡ **εὐχή τῆς Ἀναφορᾶς**, κατὰ τὸ μακαριστὸ λειτουργιολόγο π. Γερβάσιο Παρασκευόπουλο, «εἶναι ἄμεσον ἐπακόλουθον τῆς τοῦ λαοῦ ἀποκρίσεως “ἄξιον καὶ δίκαιον”. Τὴν διακρίνει αὐστηρὰ ἐνότης καὶ συνοχή καὶ ἀποτελεῖ τὸ κορυφωμα τῆς διαδοχικῆς σειρᾶς τοῦ ἀνελισσομένου διαλόγου τῆς προσευχομένης κοινότητος. Εἶναι ἀδύνατον νά κατατέμνεται καὶ νά διαμοιράζεται. Εἰς τὰς ἱερωτάτας στιγμᾶς προσφέρωμεν εἰς τὸν Θεόν “ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ”, χωρὶς χάσματα καὶ λογικά ἄλματα, τὴν λογικὴν λατρείαν ἡμῶν».

- Κατὰ τὸν καθηγητὴ Παν. Τρεμπέλα ἡ εὐχή ἀνεγινώσκετο «**γεγωνυία τῆ φωνῆ**». Συμπροσεύχονταν ὅλοι οἱ πιστοὶ (Β΄ Κορ. α΄ 11).

- Ἡ εὐχή τῆς Ἀναφορᾶς εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν **εὐχαριστήριος**. Εὐχαριστοῦμε τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα γιὰ ὅλα, γιὰ ὅσα ξέρομε καὶ γιὰ ὅσα δέν ξέρομε. Ἐπεραξίως εὐχαριστοῦμε τὸν Τριαδικὸ Θεὸ γιὰ τὴ **λειτουργία**, πού τελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους, μολοντί φτερουγίζουν γύρω ἀπὸ τὴν ἁγία Τράπεζα «**χιλιάδες ἀρχάγγελοι καὶ μυριάδες ἄγγελοι, τὰ Χερουβείμ καὶ τὰ Σεραφεῖμ, ἐξα-**

πτέρυγα, πολυόμματα, μετάρσια, πτερωτά...». Καί τελειώνει με τίς ἀγγελικές δυνάμεις, πού ὑμνοῦν μέ τό «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ, πλήρης ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ τῆς δόξης Σου, ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου...».

• Ὅπως ὁ λαός ἀκούει τί λένε οἱ ἄγγελοι καί συμψάλλουν μαζί τους, ἔτσι θέλει αὐτός ὁ λαός καί πρέπει νά ἀκούη τό γιατί τόσα πράγματα ἀγγέλων καί ἀνθρώπων εὐχαριστοῦν τόν Τριαδικό Θεό.

* * *

Ἄς παραθέσουμε τήν **εὐχή τῆς Ἀναφορᾶς**:

«Ἄξιον καί δίκαιον σέ ὑμνεῖν, σέ εὐλογεῖν, σέ αἰνεῖν, σοί εὐχαριστεῖν, σέ προσκυνεῖν ἐν παντί τόπῳ τῆς δεσποτείας σου.

Σύ γάρ εἶ Θεός ἀνέκφραστος, ἀπερινόητος, ἀόρατος, ἀκατάληπτος, αἰεὶ ὢν, ὡσαύτως ὢν.

Σύ ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι ἡμᾶς παρήγαγες, καί παραπεσόντας ἀνέστησας πάλιν, καί οὐκ ἀπέστης πάντα ποιῶν, ἕως ἡμᾶς εἰς τόν οὐρανόν ἀνήγαγες καί τήν βασιλείαν σου ἔχαρισῶ τήν μέλλουσαν.

Ἵπέρ τούτων ἀπάντων εὐχαριστοῦμέν σοι, καί τῷ μονογενεῖ σου Υἱῷ καί τῷ Πνεύματί σου τῷ Ἁγίῳ, ὑπέρ πάντων ὧν ἴσμεν καί ὧν οὐκ ἴσμεν, τῶν φανερῶν καί ἀφανῶν εὐεργεσιῶν, τῶν εἰς ἡμᾶς γεγενημένων.

Εὐχαριστοῦμέν σοι καί ὑπέρ τῆς λειτουργίας ταύτης, ἣν ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν δέξασθαι κατηξίωσας, καίτοι σοι παρεστήκασι χιλιάδες ἀρχαγγέλων καί μυριάδες ἀγγέλων, τὰ Χερουβεῖμ, καί τὰ Σεραφεῖμ, ἑξαπτέρυγα, πολυόμματα, μετάρσια, πτερωτά».

• Εἶναι ἄξιο καί δίκαιο νά μετέχουμε στήν εὐχαριστία τοῦ Θεοῦ ὅλοι, κληρικοί καί λαϊκοί. Διαφορετικά τό «Τόν ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα...» εἶναι **ξηκάρωφο!** Καρφομένες, ἐνωμένες πρέπει νά εἶναι οἱ ἐκφωνήσεις μέ τίς σχετικές εὐχές. Αὐτό φανερῶνει τό «ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ» λατρεύειν τόν Θεό. Καί μάλιστα ὅταν γνωρίζουμε καί στή γλώσσα μας τά θεῖα λόγια τῆς εὐχῆς τῆς Ἀναφορᾶς.

Μετάφρασίς της:

Εἶναι ἄξιο καί δίκαιο νά σέ ὑμνοῦμε, νά σέ εὐλογοῦμε, νά σέ δοξολογοῦμε, νά σέ εὐχαριστοῦμε, νά σέ προσκυνοῦμε σέ κάθε σημεῖο τῆς δεσποτείας σου, Κύριε.

Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός πάνω καί πέρα ἀπό ὅ,τι μπορεῖ κανεῖς νά ἐκφράσει μέ λόγια, νά συλλάβει μέ τή σκέψη, νά δεῖ μέ τά μάτια ἢ νά καταλάβει μέ τή δύναμη τῆς λογικῆς του. Ὑπῆρχες πάντα. Καί θά ὑπάρχεις πάντοτε. Καί θά εἶσαι μονίμως ὁ ἴδιος: Σύ (Πατέρα) καί ὁ μονογενής σου Υἱός καί τό Πνεῦμα σου τό ἅγιο.

Ἐσύ, ἐνῶ δέν ὑπήρχαμε, μᾶς ἔφερες σέ ὕπαρξη καί ὅταν ἐμεῖς πέσαμε ἀμαρτάνοντας, ἐσύ μᾶς σήκωσες πάλιν καί δέν ἔπαυσες νά κάνεις τά πάντα γιά μᾶς, ὡσπου μᾶς ἀνέβασες στόν οὐρανό καί μᾶς χάρισες τήν ἐρχομένη Βασιλεία σου.

Γιά ὅλα αὐτά σέ εὐχαριστοῦμε: Ἐσένα (Πατέρα) καί τό μονογενῆ σου Υἱό καί τό Πνεῦμα σου τό ἅγιο. Σέ εὐχαριστοῦμε γιά ὅλα ὅσα ξέρουμε καί γιά ὅσα δέν ξέρουμε· γιά τίς φανερές καί ἀφανεῖς εὐεργεσίες πού μᾶς ἔχεις κάνει.

Σέ εὐχαριστοῦμε καί γι' αὐτήν ἐδῶ τή λειτουργία, πού καταδέχθηκες νά δεχθεῖς ἀπό τά δικά μας χέρια, παρ' ὅτι σέ περιβάλλουν χιλιάδες ἀρχάγγελοι καί μυριάδες ἄγγελοι, Χερουβεῖμ, Σεραφεῖμ, ἑξαπτέρυγα, πολυόμματα, μετάρσια πτερωτά.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

‘Ο Θεός ἀληθινός, ὁ ἄνθρωπος ψεύστης

Ρωμ. γ´ 1-8

Σέ τί ἀνώτεροι οἱ Ἰουδαῖοι; (στ. 1-2)

Ὅσα λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιά τήν περιτομή καί τούς Ἰουδαίους, δέν τά λέει γιά νά ὑποτιμήσῃ θρησκευτικά ἐντάλματα, πού ὁ Θεός τά ἔδωσε στό λαό τοῦ Ἰσραήλ. Δέν ἔκανε λάθος ὁ Θεός, ὅταν τά ἔδινε. Λάθος ἔκαναν οἱ Ἰσραηλίτες, ὅταν τά παρερμήνευαν καί ὅταν ξεχνούσαν τόν προσωρινό καί προτυπωτικό τους χαρακτήρα. Ἐπειδή, λοιπόν, μέ ὅσα εἶπε στό προηγούμενο κεφάλαιο, ἴσως νά σχημάτισαν τή γνώμη, ὅτι ὑποτιμᾶ θεόσδοτα ἐντάλματα γι’ αὐτό ἀρχίζει τό τρίτο κεφάλαιο μέ ἐρωτήματα γιά τήν ὑπεροχή καί τήν ὠφέλεια τῆς περιτομῆς: *«Τί οὖν τό περισσόν τοῦ Ἰουδαίου; Ἡ τίς ἡ ὠφέλεια τῆς περιτομῆς;»* (στ. 1).

Ἄν μπορούν καί οἱ Ἰουδαῖοι καί οἱ ἐθνικοί νά σωθοῦν, ἐφ’ ὅσον εἶναι θεοσεβεῖς καί τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ τηροῦν, ἂν ἡ περιτομή τόση ζημιά κάνη σέ Ἰουδαίους, τότε γιατί τήν ἔδωσε ὁ Θεός στήν Παλαιά Διαθήκη;

• Δέν ἀρνεῖται πουθενά ὁ Παῦλος τό σοβαρό λόγο, γιά τόν ὁποῖον ὁ Θεός ἔδωσε ὄχι μόνο τήν περιτομή, ἀλλ’ ὀλόκληρο τό Νόμο. Ἐκεῖνο, πού θέλει νά τονίσῃ, εἶναι, ὅτι ἡ φανέρωσις τοῦ νόμου φανερώνει τήν εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ, ὄχι τήν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου. Τό ὅτι κάποιος ἀνῆκε στόν ἐκλεκτό λαό τοῦ Θεοῦ, αὐτό ὄχι μόνο δέν ὀφείλεται στή δική του ἀξία, ὄχι μόνο δέν τόν σώζει, αὐτό καθ’ ἑαυτό, ἀλλά καί καθιστᾶ αὐτόν μέν περισσότερο ὑπεύθυνον, τήν δέ σωτηρία του δυσκολώτερη.

Πολλοί Ἰουδαῖοι δέν τό καταλάβαιναν αὐτό. Καί καυχόνταν γιά κάτι, πού δέν ἦταν δικό τους καί ἦταν τοῦ Θεοῦ.

• Βεβαίως ἡ ιδιότητα τοῦ Ἰουδαίου ἔχει κάτι *«τό περισσόν»* (στ. 1). Ἄλλ’ αὐτό δέν λέει τίποτε στόν Ἰουδαῖο ἀτομικά. Ἐπειδή εἶναι Ἰουδαῖος, δέν σημαίνει, ὅτι θά σωθῇ. Ἐπειδή εἶναι κάποιος Χριστιανός, δέν σημαίνει, ὅτι θά σωθῇ. Ἄλλ’ ὅτι ὁ Ἰουδαῖος σάν ιδιότητα, σάν κάλεσμα τοῦ Θεοῦ, σάν λαός, εἶναι ἀνώτερος ἀπό τούς ἐθνικούς, γι’ αὐτό δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ὅπως καί ὅτι ὁ Χριστιανός σάν ιδιότητα, σάν κάλεσμα τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἀνώτερος ἀπό τούς Ἰουδαίους, καί γι’ αὐτό δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

• Γιά τή θέσι οὐδεμία ἀμφιβολία. Γιά τό ἄν εἶναι κανεῖς ἄξιος τῆς θέσεως, γι’ αὐτό ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ἄρα στό ἐρώτημα *«Τί οὖν τό περισσόν τοῦ Ἰουδαίου; Ἡ τίς ἡ ὠφέλεια τῆς περιτομῆς;»* (στ. 1), ἡ ἀπάντησις εἶναι θετική. Ναι, ὑπάρχει ὠφέλεια, ὑπάρχει κάτι τό ὑπερέχον. Ἄν κάποιο πολύ ἐπίσημο πρόσωπο ἐμπιστευθῇ τά μυστικά του σέ μερικούς ἀνθρώπους, αὐτό περιποιεῖ ιδιαίτερη τιμή σ’ αὐτούς, ἄσχετα ἂν τελικά φαίνονται ἀνάξιοι αὐτῆς τῆς ἐμπιστοσύνης. Ὁ Θεός ἐμπιστεύθηκε ὄχι ἀπλῶς τά μυστικά Του σχέδια γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου, ἀλλά καί τίς ἐπαγγελίες, τίς ὑποσχέσεις Του, στούς Ἰουδαίους. Αὐτό ἦταν κάτι πολύ σπουδαῖο. Καί περιποιούσε τιμή στούς Ἰουδαίους.

Τό τονίζει στήν ἀπάντησί του ὁ Παῦλος, ἀκριβῶς στόν ἐπόμενο στίχο: *«Πολύ κατά πάντα τρόπον. Πρῶτον μὲν γάρ ὅτι ἐπιστεύθησαν τά λόγια τοῦ Θεοῦ»* (στ. 2).

Ἄπό κάθε πλευρά βρίσκονταν σέ πλεονεκτική θέσι οἱ Ἰουδαῖοι. Σ’ αὐτούς ὁ Θεός ἔδωσε τό νόμο Του σ’ αὐτούς τούς προφῆτες σ’ αὐτούς τά καταπληκτικά θαύματά Του σ’

αυτούς οί ἐπαγγελίες (ὑποσχέσεις)· ἀπ' αὐτούς προῆλθε κατὰ σάρκα ὁ Χριστός (Ρωμ. θ' 4-5). Ὅλα αὐτὰ ἦσαν μὲν πλεονεκτήματα γιὰ τοὺς Ἰουδαίους, ὡς ἔθνος, ἀλλ' ὄχι προτερήματα τῶν Ἰουδαίων, ὡς προσώπων. Μεγάλη ὑπόθεσις, ὅτι ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός τὴν ἀλήθεια Του, τὰ λόγια Του, στοὺς Ἰουδαίους. *«Πολύ κατὰ πάντα τρόπον. Πρῶτον μὲν γάρ ὅτι ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ»* (στ. 2).

● *«Ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ»* (στ. 2). Τό *«ἐπιστεύθησαν»* ἐδῶ δέν ἔχει τόσο πῆ σημασία: *«Ἐγίναν πιστευτὰ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ»*, διότι ἀπὸ τὸν ἐπόμενον στίχο (3) φαίνεται ὅτι δέν πίστευσαν ὅλοι. Ἄλλ' ἔχει πῆ σημασία: *«Ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός τὰ λόγια Του»*. Τιμὴ ἀπὸ τὸν Θεό. Εὐθύνη δική τους, ἄν φάνηκαν ἀνάξιοι αὐτῆς τῆς ἐμπιστοσύνης.

● *«Ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ»* (στ. 2). Θεματοφύλακες τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ χρημάτισαν οἱ Ἰουδαῖοι. Χρησιμοποιήθηκαν ἀπὸ τὸ Θεό, γιὰ νὰ διαφυλαχθοῦν τὰ λόγια Του, οἱ Γραφές Του. Πολύ μεγαλύτερη ἡ τιμὴ, πού ἔκανε σέ μᾶς, τοὺς βαπτισμένους Χριστιανούς. Μᾶς ἐμπιστεύθηκε τὴν πλήρη ἀλήθεια Του, τὴν ἐν Χριστῷ ἀποκάλυψη, τὰ μυστήριά Του, τὸ Εὐαγγέλιό Του. Πρόκειται γιὰ τὴν «παρακαταθήκην» (Α' Τιμ. στί 20).

Ἔχουμε τὸ θησαυρὸ τῆς πίστεως. Δυστυχῶς δέν φαίνεται νὰ μᾶς συγκλονίζη αὐτὴ ἡ τιμὴ, συγχρόνως καὶ μοναδικὴ εὐκαιρία. Δέν φαίνεται νὰ συγκινούμεθα ἀπὸ τὴν ὑψίστη τιμὴ, πού μᾶς ἔκανε ὁ Θεός. Σάν νὰ πρόκειται γιὰ μικρά καὶ εὐτελῆ, γιὰ «κοινά» (*Ἐβρ. 1' 29). Καὶ μικρά ἀκόμη νὰ ἦσαν, ἀφοῦ κάποιος σπουδαῖος μᾶς τὰ ἐνεχείρισε, θά τοὺς δίναμε κάποτε σημασία. Ἔστω ἀπὸ περιέργεια, θά ρωτούσαμε νὰ μάθουμε, τί κρύβεται μέσα σ' αὐτὴ τὴν παρακαταθήκη, μέσα στὴν Καινὴ Διαθήκη. Ἐμεῖς ὄχι μόνον ἀγνοοῦμε, ἀλλὰ καὶ δέν θέλουμε νὰ μάθουμε, πῶς καὶ γιατί μᾶς ἐμπιστεύθηκε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Υἱοῦ Του ὁ Θεός. Ἀνάξιοι ἀχθοφόροι τοῦ «φρικτοῦ μυστηρίου».

● *«Ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ»* (στ. 2). Ἀκόμη μεγαλύτερη ὑποχρέωσι ἔχουμε ἔμεῖς, οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες. Τὰ λόγια τοῦ ὁ Θεός, τὰ θεόπνευστα λόγια τῆς Γραφῆς Του, τὰ ἐμπιστεύθηκε στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Καὶ ὅμως ἔμεῖς ὄχι μόνον δέν μελετᾶμε τὰ λόγια αὐτά, πού

πρωτοτύπως στά ἑλληνικά διατυπώθηκαν, ἀλλὰ καὶ δέν θέλουμε νὰ τὰ μελετᾶμε. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καυχώμεθα, σάν τοὺς Ἰουδαίους, ὅτι ἔμεῖς, ὡς Ἑλληνορθόδοξοι, κατέχουμε αὐθεντικώτερη τὴν Ἀλήθεια ἀπὸ κάθε ἄλλον. Ποιὰ Ἀλήθεια; Αὐτὴν, πού δέν τὴν γνωρίζουμε; Αὐτὴν, πού δέν τὴν πιστεύουμε; Αὐτὴν, πού δέν τὴν ἐρευνᾶμε; Αὐτὴν, πού δέν τὴν ζοῦμε; Πολλοὶ ξένοι σπουδάζουν τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ πρωταρχικὸ σκοπὸ ν' ἀπολαύσουν τὴν Καινὴ Διαθήκη στὸ πρωτότυπο, ὅπως τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εὐδόκησε νὰ ἐμπιστευθῆ τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας. Κι ἔμεῖς ἀγνοοῦμε καὶ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα· ἀγνοοῦμε καὶ τὸ σπουδαιότερο θησαύρισμα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας: Τὴν Ἁγία Γραφή.

Ἡ ἀπιστία μερικῶν (στ. 3-4)

Ἡ τιμὴ τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀτιμία δική μας. Καὶ ἀτιμία εἶναι, ὅτι περιφρονοῦμε τὸ ὕψιστο δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ἀτιμία καὶ διότι δέν πιστεύουμε, ὅσο τουλάχιστον πρέπει, τὰ ὅσα μᾶς ἀπεκάλυψε καὶ μᾶς ἐμπιστεύθηκε Ἐκεῖνος, καὶ διότι μὲ τὴν ἀπιστία μας χάνουμε τελικὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴ δόξα, πού ἐπιφυλάσσει ἡ ὑπακοὴ στὰ ἐμπιστευθέντα ἀπὸ τὸ Θεό. Φυσικά, ὁ μόνος, πού δέν φταίει γιὰ τὴν ἀπιστία τῶν ἀνθρώπων, εἶναι ὁ Θεός.

Ἐπειδὴ πολλοί, μὲ ἐπιπολαιότητα καὶ ἀσέβεια, βάζουν τὸ Θεό στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου, γι' αὐτὸ ὁ Παῦλος, ὡς συνηγοροσ, τρόπον τινά, τοῦ Θεοῦ, ἀπολογεῖται, καὶ ἀποδεικνύει μὲ λογικὰ ἐπιχειρήματα, ὅτι ὁ μόνος, πού δέν φταίει, εἶναι ὁ τιμήσας ἡμᾶς Θεός. Τρεῖς κυρίως οἱ κατηγορίες κατὰ τοῦ Θεοῦ, στίς ὁποῖες παρὰ κάτω ἀπαντᾷ:

● α) Γιατί ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός τὸ νόμο Του στοὺς Ἰουδαίους, ἀφοῦ ἤξερε, ὅτι θά φανοῦν ἀνάξιοι;

● β) Ἀφοῦ ὁ Θεός γνώριζε, ὅτι κάθε ἄνθρωπος θά φαινόταν ψεύστης, μήπως ἡ δικαιοσύνη Του εἶναι ἄδικος; Μήπως ἡ ὀργὴ Του δέν πρέπει νὰ ξεσπᾷ;

● γ) Ἄν οἱ δικές μας ἁμαρτίες ὄχι μόνο βρίσκονται σπὶ γνῶσι τοῦ Θεοῦ καὶ ἄρα Τὸν δικαιώνουν καὶ ἄν οἱ δικές μας ἁμαρτίες Τὸν κάνουν νὰ δείχνη τὰ μεγαλύτερα ἀγαθὰ Του, ἄρα ἄς κα-

νουμε πολλά κακά, γιά νά μᾶς ἔλθουν πολλά αγαθά! Ὅλες αὐτές οἱ ἐρωτήσεις στηρίζονται στή λογική τοῦ ἀνθρώπου, πού δέν μπορεῖ νά εἰσχωρήσει στό μυστήριό τῆς ἀνομίας ἀφ' ἑνός, καί τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ἀφ' ἑτέρου. Εἶναι ἐρωτήσεις, «κατά ἄνθρωπον» (στ. 5).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀπαντᾷ σέ ὅλες τίς παραπάνω ἐρωτήσεις. Δέν θέλει ν' ἀφήσει σκιά στους λογισμούς τῶν ἀνθρώπων. Ἔτσι ἀπαντώντας στήν πρώτη ἐρώτησι λέει ὁ Παῦλος:

—*Φταίει ὁ Θεός, διότι μερικοί δέν πίστεψαν σ' ὅσα ὁ Θεός φανέρωσε καί ἐμπιστεύθηκε;*

«Τί γάρ εἰ ἠπίστησάν τινες; Μή ἢ ἀπιστία αὐτῶν τήν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσει;» (στ. 3). Ἄν ἕνα δοχεῖο ἀποδειχθῆ τρύπιο, σημαίνει, ὅτι τό νερό τό καθαρό, πού δόθηκε σ' αὐτό, δέν εἶχε ἀξία; Νερό ζωῆς τά λόγια τοῦ Θεοῦ. Δίδονται στους ἀνθρώπους. Ἄν μερικοί εἶναι τρύπια δοχεῖα καί χάνουν τά λόγια τοῦ Θεοῦ, φυσικά οὔτε ὁ Θεός φταίει, οὔτε τά λόγια τοῦ Θεοῦ πάνε χαμένα. Πλούσιο τό ἔλεος καί ἀνεξάντλητη ἡ ἀγάπη Του. Ἄλλους θά βροῦν ἀποδέκτες. Χαμένοι πηγαίνουν ὅσοι δέν τά δέχονται. Τά λόγια ὅμως παραμένουν τιμημένα.

● Κάποιος σοῦ κάνει τίν τιμή, νά σέ περιβάλει μέ στολή ἐπίσημη· σοῦ ἐμπιστεύεται σπουδαία θέσι. Ἄν σύ πετάξεις τήν ὥραία στολή καί φορέσης κουρέλια, ἢ ἄν ἐγκαταλείψης τό παλάτι καί προτιμήσης ἀχυροκαλύβα, φταίει αὐτός, πού σέ τίμησε; Ἄσφαλῶς ὄχι.

Ἔτσι δέν φταίει ὁ Θεός, ἐπειδή μερικοί προτιμοῦν τήν ἀπιστία ἀπό τήν πίστι, τή βρωμιά τῆς ἀμαρτίας ἀπό τή λάμψη τῆς ἀγιότητας. «Τί γάρ εἰ ἠπίστησάν τινες; Μή ἢ ἀπιστία αὐτῶν τήν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσει;» (στ. 3).

● Ὁ Θεός χαρίζει τό νόμο Του. Καί τή δύναμι νά δεχθῆ ὁ ἄνθρωπος τό νόμο καί νά τόν ἐφαρμόσει. Ἄλλά δέν καταργεῖ τό αὐτεξούσιο τοῦ ἀνθρώπου. Τόν στόλισε μέ τό ὡραιότερο κάλλος, τό «κατ' εἰκόνα», πού σιγά-σιγά θά γινόταν θεοειδές κάλλος, τό «καθ' ὁμοίωσιν». Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἐξέπεσε, κάνοντας κακή κρῆσι τῆς ἐλευθερίας του, ὁ ἄνθρωπος πού δέν φταίει, εἶναι αὐτός, πού τόν καλλώπισε.

● Ἄν κάποιος κλείνει τά μάτια του στό φῶς, φταίει τό φῶς; Τό φῶς ὑπάρχει καί εἶναι ἀνεξάντλητο. Καί δέν κάνει τή λάμψη καί τό μεγαλεῖο του, ἐπειδή μερικοί πεισματικά τό

ἀρνοῦνται. «Ἠπίστησάν τινες», ἔκλεισαν, δηλαδή τά μάτια τους στό φῶς. Βάδισαν στό σκοτάδι. Θά σταματήσῃ τό φῶς Του ὁ Χριστός γιά μερικούς, ἔστω κι ἄν αὐτοί εἶναι οἱ περισσότεροι; «Μή γένοιτο» (στ. 4).

● Κανένας ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά καυχήθῃ, ὅτι ἔμεινε ἀπόλυτα πιστός σέ ὅσα εἶπε. Ἡ ἀναξιοπιστία εἶναι χαρακτηριστικό ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ὁ βαθμός τῆς ἀναξιοπιστίας διαφέρει. Ἄλλοι ἐνσυνείδητα ἐμπαίζουν τούς ἄλλους, κατά τό κοινῶς λεγόμενο, τούς «κοροϊδεύουν» ἄλλοι μέ τήν ἀνθρωπίνη ἀδυναμία τους δέν καταφέρνουν ν' ἀνταποκριθοῦν σέ ὅσα εἶπαν ἢ σέ ὅσα ὑποσχέθηκαν. Δέν συμβαίνει ὅμως τό ἴδιο μέ τό Θεό. «Καθώς γέγραπται: Ὅπως ἄν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καί νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε» (στ. 4).

Ποῦ εἶναι γραμμένο αὐτό; Πάλι στό Ψαλτήρι (Ψαλμ. ν' 6). Πολλές φορές καθίζουν οἱ ἄνθρωποι τό Θεό στό ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου. Πάντοτε ὅμως δικαιώνεται. Καί δικαιώνονται καί τά λόγια Του. Ἡ ἀπόφασις κάθε δικαστηρίου, ἐσωτερικοῦ (λογισμῶν) καί ἐξωτερικοῦ (λόγων), πού δικάζει τό Θεό, εἶναι πάντοτε μία: Α Θ Ω Ο Σ! Ἄλλο, ὅτι, παρά τήν ἀθωότητα τοῦ Θεοῦ, ἐμεῖς θέλουμε νά Τόν σταυρώσουμε! Εἶναι ἀνεπιθύμητος, διότι μᾶς χαλάει τά πονηρά μας σχέδια.

Δ.Γ.Α.

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας, 25 Μαρτίου 124, Περιστέρι

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἄνοχή, ἀντοχή, παροχή

Ἄυμάζουμε τό Σταυρό τῆς Ἀγάπης. Τόν θαυμάζουμε ὡς ἀνοχή, ὡς ἀντοχή, ὡς παροχή.

• Ἄνοχή ὁ Σταυρός. Ἀνέχεται ὁ Κύριος κατὰ τό ἐκούσιο Πάθος του. Τόν βρίσκουν, κι Ἐκεῖνος ἀνέχεται. Τόν βλαστημοῦν, κι Ἐκεῖνος ἀνέχεται. Τόν φτύνουν, κι Ἐκεῖνος ὑπομένει. Τόν σταυρώνουν κι Ἐκεῖνος δέν ἀνταποδίδει κακό. «Λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει· πάσχων οὐκ ἠπέλειε» (Α' Πέτρ. β' 23).

Καί σήμερα ἀνέχεται ὁ Κύριος. Ὅλους μᾶς ἀνέχεται. Πονάει, πού Τόν ξανασταυρώνουμε μέ τά πάθη μας, ἀλλά μακροθυμεῖ. Γιατί ἀνέχεται καί γιατί μᾶς περιμένει νά μετανοήσουμε. Καί γιὰ νά μάθουμε κι ἐμεῖς ν' ἀνεχόμαστε.

• Ἀντοχή ὁ Σταυρός. Τί ἀντοχή κρῦβει ἡ ἀνοχή! Ἄλλ' ἡ ἀντοχή τοῦ Ἐσταυρωμένου δέν ἐγκείται μόνο στήν ἀνοχή Του, στή μὴ ἀνταπόδοσι κακῶν στά κακά πού πάσχει. Ἐγκείται καί σέ κάτι ἄλλο.

Οἱ δικοί μας ὄμοι ἀντέχουν λίγο βάρους. Πόσο ἀντέχουν ὁμως οἱ ὄμοι τοῦ Σταυροῦ!

Τόν φορτώνουν ὄσοι Τόν ὑποχρέωσαν νά ἄρη τό Σταυρό.

Τόν φορτώνουν οἱ σταυρωτές Του.

Τόν φορτώνουν οἱ πρό Χριστοῦ.

Τόν φορτώνουν οἱ σύγχρονοί Του.

Τόν φορτώνουμε ὄλοι.

Τόν φορτώνουν οἱ αἰῶνες.

Σάν νά λήθῃ ὁ Ἐσταυρωμένος:

—*Βάλτε κι ἄλλο! Ἀντέχουν οἱ ὄμοι μου.*

Εἶμαι «ὁ αἵρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29).

Μᾶς βλέπει, πού σερνόμαστε. Καμπτόμεθα «πολλῶ δεσμῶ σιδηρῶ». Πάνω μας νέα φορτία, νέες ἁμαρτίες. Μᾶς βλέπει, μᾶς συμπαθεῖ. Καί μᾶς καλεῖ:

—*Φέρε, παιδί μου, κι αὐτό σου τό βάρος. Ἐγώ ἀντέχω. Φέρε κι αὐτή τὴν ἁμαρτία σου. Καί γι' αὐτὴν βρίσκομαι πάνω στό Σταυρό. Ἀρκεῖ νά μοῦ τὴν φέρῃ ἡ μετάνοιά σου. Ἐλα, μὴ φοβᾶσαι. Πλησίασε μέ πίστι καί ἐξομολόγησι. Σὺ θά ξεφορτωθῆς, γιατί δέν ἀντέχεις τό βάρος, τίς τύψεις. Ἐγώ ἀντέχω, παιδί μου. Σηκώνω τίς ἁμαρτίες ὄλων, καί τίς δικές σου, χωρὶς νά κάμπτωμαι...*

• Παροχή ὁ Σταυρός! Σέ θαυμάζουμε, Κύριε, γιὰ τὴν ἀνοχή σου πρὸς τοὺς σταυρωτές Σου. Σέ θαυμάζουμε, Κύριε, γιὰ τὴν ἀντοχή Σου. Ἀλλά περισσότερο Σέ θαυμάζουμε γιὰ τὴν παροχή Σου. Σταυρώθηκες «παρέχων τῷ κόσμῳ τό μέγα ἔλεος». Ἡ ζωὴ σου, Κύριε, δόθηκε ἀντιπαροχῆ. Γιὰ νά πάρουμε ἐμεῖς τὴ σωτηρία, Σὺ ἔδωσες τόν ἑαυτό Σου. Γιὰ νά κληρονομήσουμε ἐμεῖς τὴν αἰώνια βασιλεία, Σὺ ἔδωσες τὴν ζωὴ σου.

«Δόξα Σοι, Κύριε, δόξα Σοι!»

Πιό φρίκη ἀπὸ τό Μάτι!

Ἦί φταῖνε τὰ παιδιά, πού κἀηκαν στή φωτιά τῆς 23ης Ἰουλίου στό Μάτι Ἀττικῆς; Ἀσφαλῶς τίποτε. Γιατί ἐπέτρεψε ὁ Θεός νά καοῦν; Μποροῦμε νά δώσουμε ἐξήγησι; Ἀσφαλῶς ὄχι. Τιμωρεῖ ὁ Θεός ἀθῶα πλάσματά Του; Ἀσφαλῶς ὄχι!

• Στόν βαρὺ πόνο ἀπὸ φρικιαστικές δοκιμασίες δέν ἀρμόζουν τὰ λόγια. Οὔτε βιαζόμαστε νά βγάλουμε συμπεράσματα. Πολύ περισσότερο δέν ἐπιτρέπουμε στή λογικὴ μας νά εἰσέλθῃ στά μυστήρια τοῦ Θεοῦ, οὔτε στή γλῶσσα μας νά ἀσεβῆ κατὰ τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ.

Σιγὴ καί περισυλλογὴ ἀρμόζουν γιὰ τὰ θύματα καί τοὺς συγγενεῖς τους. Μόνον ὁ «παρακαλῶν» Θεός εἶναι δυνατὸν

νά βρῆ τό κατάλληλο βάλαμο γιά τίς πονεμένες ψυχές.

- Σέ δύο μόνο σχετικά θέματα, παρά τό βαρύ πένθος, ἐπιτρέπονται καί ἐπιβάλλονται ἀμείλικτα ἐρωτήματα:

- Τό ἕνα: Γιατί οἱ **ἀρμόδιοι** ἔδειξαν τόση ἀσχετοσύνη, τόση ἀμέλεια, τόση ἀσυνεννοησία, τόση ἔλλειψη συντονισμοῦ; Μία ἔγκαιρη συνεννόησις τῶν ἀρμοδίων ὑπηρεσιῶν καί μία χωρίς πανικό σωστή καθοδήγησις τοῦ κόσμου πρὸς σωστούς δρόμους, δέν θά ἀφηνε ἀκαθοδήγητους ἀνθρώπους κυριολεκτικά στό **ἀδιέξοδο** ἢ μᾶλλον στό μονόδρομο, πού ἦταν τό στόμα τῆς φωτιᾶς.

Σ' αὐτούς σήμερα, πού πέρασε κάπως τό διάστημα τῆς φρίκης, σ' αὐτούς ν' ἀπευθύνουν πιστοί καί ἀπιστοί τό «**Γιατί;**».

- Τό ἄλλο: Γιατί γιά τά λίγα παιδιά, πού κήκαν ζωντανά ἀντιδροῦμε (καί καλῶς βέβαια) καί γιά τά ἑκατοντάδες παιδιά, πού σφάζονται ἐν ψυχρῷ καθημερινά, κανένα «**Γιατί;**» δέν ἀκούγεται;

Ὅσο ὁ Θεός φταίει γιά τά **250.000** **παιδιά**, πού κάθε χρόνο δολοφονοῦνται μέ τήν **ἐκτρωσι**, ἄλλο τόσο φταίει, πού 30 **παιδιά** κήκαν στό Μάτι-Ἀττικῆς!

- Βεβαίως καί ἐνός παιδιοῦ ἡ ζωὴ εἶναι **ἀπροσμέτρητη σέ ἀξία**. Ἄλλ' ἡ φρίκη γιγαντώνεται καί ἀπό τήν ποσοτική διαφορά. Στό Μάτι μιά μέρα εἶχαμε 30 περίπου ἄθωα παιδιά, πού κήκαν ζωντανά. Φρικτό! Ἀπείρως φρικτότερο: Σέ μιά μέρα 900 ἄθωα παιδιά στήν Ἑλλάδα ζωντανά σφαγιάζονται σέ κλινικές καί νοσοκομεῖα.

Ναί, θά τό ποῦμε καί θά τό φωνάξουμε, ὅσο κι ἂν μένουν ἀπό τό δεύτερο θέμα ἀσυγκίνητοι οἱ περισσότεροι Ἕλληνες, κληρικοί καί λαϊκοί: Ἡ **φωτιά τῶν ἀμβλώσεων** εἶναι ἀπείρως ἀγριώτερη ἀπό τή **φωτιά στό Μάτι**.

Καί τό **μάτι τοῦ Θεοῦ** τά βλέπει ὅλα, καί τό ἐγκλημα τῆς πυρκαγιᾶς, πού ἔκαψε καί παιδιά, ἀλλά καί τό ἐγκλημα τῶν ἐκτρώσεων, πού κατακαίει ἀπείρως περισσότερα παιδιά, καί ἀποψιλώνει δημογραφικά τό δάσος τῆς Ἑλλάδος.

- Φυσικά ἡ **δικαιοσύνη** τοῦ Θεοῦ δέν μένει ἀνερέργητη γιά τοὺς **φυσικούς καί ἠθικούς αὐτουργούς** τῶν παιδοκτόνων ἐγκλημάτων.

- Ἡ δοκιμασία στήν πυρκαγιά στό Μάτι τῆς Ἀττικῆς ξεσήκωσε τά αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καί τῆς **συμπάθειας** πρὸς τοὺς πληγέντες. Ἄς ξεσηκωθῆ καί τῶν πιστῶν ὄλων ἡ εὐαισθησία νά κάνουν τό πῶ ὠραῖο δῶρο στήν Ἑλλάδα:

—*Ὅχι ἄλλα θύματα! Ὅχι ἄλλες παιδοκτονίες! Ὅχι ἄλλες ἐκτρώσεις!...*

- Καί ἄς παρακαλέσουμε τοὺς **μικροὺς ἀγγέλους**, τά παιδιά, πού φρικτά κήκαν στή μεγάλη πυρκαγιά ἢ φονεύτηκαν μέ τίς ἐκτρώσεις, νά πρεσβεύουν στόν Οὐρανό πού βρίσκονται, καί γιά τοὺς **ἐνόχους**, δηλαδή γιά ὅλους ἐμᾶς!

Τῆς πολυτεκνίας ἀγία φίλη

Ἦταν σπουδαία! Ὅχι ἀπλῶς γιατί τήν τίμησαν χιλιάδες ἄνθρωποι, ἀλλά καί γιατί ἐποίησε ἀξιοθαύμαστα. Πρόκειται γιά τή **Μαρία Χατζηθανάση**, πού ἔφυγε ἀπό τή ζωὴ στίς 20 Ἰουνίου 2018, σέ ἡλικία 42 ἐτῶν γιά τήν καταπληκτική γυναῖκα, τήν ἐπιστήμονα μαία, τή ζωντανή θεολόγο, τή μητέρα δέκα παιδιῶν, τήν ἀφανῆ ἀγωνίστρια γιά τήν υπεράσπισι τοῦ ἀγεννήτου παιδιοῦ, μά πρό παντός τήν **πιστή καί εὐλαβῆ χριστιανή**.

- Ἄν ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος Λιβάνιος εἶπε γιά τή μητέρα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, «*Βαβαί! Οἶαι παρά χριστιανοῖς γυναῖκές εἰσι!*», ἡ σύγχρονη κοινωνία, ὅσοι γνώρισαν τή Μαρία Χατζηθανάση, ἀναφωνοῦν δοξολογικά στόν Κύριο: «*Πῶ! Πῶ! Τί ἡρωϊκές γυναῖκες ὑπάρχουν καί σήμερα στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας!*».

- Θαυμαστή γιά τή στάσι της μπροστά στό θάνατο. Εἶχε τήν **ἀφοβία τοῦ θανάτου** καί τήν ἀπόλυτη βεβαιότητα γιά τήν οὐράνια πατρίδα.

Λίγο καιρό πρὶν τόν αἰφνίδιο θάνατό της σέ σύγκρουσι μέ νταλικά, ἡ μητέρα ρώτησε τά μεγαλύτερα παιδιά της: «*Ἄν*

μέ χτυπήση μιά νταλικά, τί θά πῆτε στά μικρότερα ἀδέλφια σας, ὅτι ἡ μαμά σκοτώθηκε ἀπό νταλικά ἢ ὅτι ἀνεχώρησε γιά τούς οὐρανοὺς;».

Ἄσχετα ἀπό τὴν αἰτία τοῦ θανάτου, της, ἐκείνη πίστευε ὅτι ὁ Κύριος θά τὴν καλοῦσε κοντά Του.

• Θαυμαστή ἢ μακαρία Μαρία. Καί γιά ὅσα θαυμαστά εἶδαν οἱ πιστοὶ κατὰ τὴν **ἐξόδιο ἀκολουθία** της, πού ἐψάλλη στό Μήλεσι, στὸν ἱ. Ναὸ Μεταμορφώσεως, στό χωρὸ τοῦ ἁγίου Πορφυρίου.

Τὸ σκῆνωμά της τὸ περικύκλωσαν τὰ παιδιὰ της, ὁ πιστὸς σύζυγός της, ὁ σεβάσμιος ἱερέας πατέρας καί ἡ σεβασμία πρεσβυτέρα μητέρα της, καί πλῆθος ἐν Χριστῷ ἀδελφοί. Ὑπολογίζονται σέ τρεῖς χιλιάδες οἱ παρευρεθέντες!

Τί παρατηροῦσε κανεῖς; Σοβαρότητα καί εὐλάβεια ναί, κατάθλιψη ὄχι. Ἐλπίδα βεβαία ναί, ἀμφισβήτησι γιά τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὄχι.

• Κοσμικοὶ δημοσιογράφοι παρατήρησαν:

«Ποῦ τὴν βρῆκαν αὐτὴ τὴ δύναμη; Νά κηδεύει τὴ γυναῖκα του. Νά κηδεύουν τὴ Μάνα τους. Καί στά συλλυπητήρια τοῦ κόσμου νά ἀπαντοῦν μέ τὸ “Χριστὸς Ἀνέστη!” Τί σοὶ ἄνθρωποι εἶναι αὐτοί;».

«Μᾶς ἀνέβασαν τὸ ἐπίπεδο τῆς ζωῆς τόσο ψηλά!».

«Εἶδα ἐκεῖνο τὸ παλληκάρι μέ τὸ ἄσπρο πουκάμισο (γυιὸς τῆς Μαρίας), πού διάβασε μέ νόημα τὸν Ἀπόστολο, καί μᾶς διέλυσε!».

• Θαυμαστή ἢ μακαρία Μαρία. Καί γιά ὅσα προσέφερε ὑπὲρ τῆς **πολυτεκνίας** καί κατὰ τῶν **ἐκτρώσεων**.

• Θαυμάζουμε βέβαια καί τὴν ἁγία **ρίζα** (Ρωμ. ια' 16), πού προῆλθε ἡ Μαρία. Εἶναι ἡ οἰκογένεια τοῦ ὀφθαλμιάτρου ἱερέως πατέρα της, τοῦ π. Χριστοδούλου Χατζηθανάση, καί τῆς σεβασμίας μητέρας της Εὐτυχίας.

Θαυμάζουμε καί τούς εὐλογημένους **καρπούς** τοῦ ζεύγους Σπυριδωνος (Σοφικίτη) καί Μαρίας (Χατζηθανάση). Τὸ τελευταῖο τους ἀγγελουδί ἦταν (τὴ μέρα

πού ἔφυγε ἡ Μαρία) δύο μηνῶν! Χάρισαν στό Χριστό, στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ καί στὴν Ἑλλάδα **10 εὐκλεεῖς καρπούς**.

• Εὐλογημένο τὸ ἅγιο ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πού καί στίς μέρες μας φανερώνει τέτοια θαυμαστά πρόσωπα!

Στὴν ἀναμπουμπούλα τῆς πυρκαγιᾶς!

Ἦραγε γνωρίζουν ὁ κ. Τσίπρας καί ἡ κυβερνώσα ἀριστεροδέξια παρέα του ποιά διαφορά ὑπάρχει ἀνάμεσα στά **Μοναστήρια** καί στά **Ἦσυχαστήρια**; Ἀσφαλῶς ὄχι. Οὔτε, νομίζουμε, ὅτι νοιάζονται γιά τὸ πῶς διοικοῦνται τὰ μέν καί τὰ δέ. Μᾶλλον ὡς δεδηλωμένοι ἄθεοι θά ξενίζονται, πῶς ὑπάρχουν **πιστοί**, πού ἀφιερώνονται στό **μοναχισμό**, τὴν προσευχή, τὴ λατρεία τοῦ Θεοῦ, τὴν ἄσκησι τῆς παρθενίας καί τὴν ἀγαθοεργία!

• Νά γιατί ἀπορήσαμε, ὅταν τὴν ὦρα, πού καιγόταν τὸ **Μάτι**, καί θρηνοῦσαμε 90 καί πλέον νεκρούς καί ἡ Πατρίδα βρισκόταν σέ πένθος, αὐτὴ τὴν ὦρα πέρασε ἀπὸ τὴ Βουλή νομοσχέδιο, διὰ τοῦ ὁποίου οὐσιαστικά **καταργοῦνται τὰ Ἦσυχαστήρια** στὸν τόπο μας!

Τὸ πιθανόν σκεπτικὸ αὐτῶν πού ἐξώθησαν τὸν πρωθυπουργό στὴν ἀντιμοναχικὴ καί ἀντιεκκλησιαστικὴ πράξι:

—*Τώρα κανεῖς δέν μᾶς παίρνει χαμπάρι. Ὅλοι ἀσχολοῦνται μέ τὸ Μάτι καί μέ τούς πυρόπληκτους. Καί ὅσοι ἐπισκοποὶ ἔχουν διαφορετικὴ ἄποψι, δέν ὑποψιάζονται τὸ αἰφνιδιαστικὸ μας ἀντισυνταγματικὸ πραξικόπημα. Ὅταν θά ξυπνήσουν, θά εἶναι ἀργά. Θά ἔχη ὑπογραφή τὸ σχετικὸ διάταγμα.*

• Γιά τούς ἀναγνώστες, πού δέν γνωρίζουν τὴ διαφορά Μοναστηριοῦ καί Ἦσυχαστηρίου σημειώνουμε: Καί στό μέν καί στό δέ ἀσκοῦνται ψυχές ἀφιερωμένες στόν Θεό. Ἀλλὰ τὸ **Ἦσυχαστήριον**, ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ Συντάγματος καί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, λειτουργεῖ μέ σχετικὴ **αὐτοτέλεια**. Ὁ ἐπίσκοπος, στὸν ὁποῖον ἀνήκει, ἀπολαμβάνει τοῦ σεβασμοῦ τῶν μοναχῶν, ἔχει τὴν πνευματικὴ ἐξουσία

ἐπ' αὐτῶν, ἀλλά δέν μπορεῖ νά ἀναμιγνύεται στά τῆς διοικήσεως καί στά οἰκονομικά τοῦ Ἡσυχαστηρίου.

• Τό πρόβλημα ὅμως ἐν προκειμένῳ δέν εἶναι ἡ διάκρισις μεταξύ Μοναστηρίων καί Ἡσυχαστηρίων. Πάντοτε ὑπῆρχε συζήτησις ἐπ' αὐτοῦ. Καί ἡ Ἱεραρχία εἶχε ὀρίσει ἐπιτροπές γιά τό θέμα. Τό πρόβλημα εἶναι: **Ποιός ζήτησε ἀπό τόν κ. Τσίπρα αὐτό τό δῶρο** (νά καταργηθοῦν τά Ἡσυχαστήρια); Πῶς σέ μιά νύκτα πέρασε ἀπό τή Βουλή τό νομοσχέδιο; Πῶς σέ μιά μέρα ὑπογράφηκε ἀπό τόν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας; Πῶς τήν ἴδια μέρα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Γερώνυμος ἔστειλε σχετική ἐγκύκλιο στούς Μητροπολίτες; Πῶς καί γιατί αὐτή ἡ σπουδή;

• Δυό ἐνέργειες ἔκανε ὁ κ. Τσίπρας μέσα στούς καπνούς ἀπό τά ἀπανθρακωμένα ἀνθρώπινα σώματα: Ἡ μία: Ἡ μεταφορά τοῦ μεγαλοῖσοβίτου στυγνοῦ δολοφόνου **Κουφοντίνα** ἀπό τίς φυλακές Κορυδαλλοῦ στίς Ἀγροτικές φυλακές τοῦ Βόλου. Ἡ ἄλλη: Ἡ κατάργησις τῶν ἱερῶν Ἡσυχαστηρίων, πού πολλά ἀπό αὐτά εἶναι ἰσχυροί φάροι Ὁρθοδοξίας (ὄπως καί πολλά Μοναστήρια).

• Ὁ Συνοδικός Μητροπολίτης **Νέας Σμύρνης π. Συμεών** σέ δήλωσί του τουρίζει μεταξὺ ἄλλων:

«1. Οἱ τροποποιήσεις τοῦ νόμου δέν ἐτέθησαν ὑπόψιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί φυσικά οὔτε συζητήθηκαν οὔτε καί ἔτυχαν τῆς ἐγκρίσεώς της.

2. Ὅποιοι εἰσηγήθηκαν καί μεθόδευσαν γιά τούς δικούς τους λόγους νά ψηφιστοῦν οἱ ἐπίμαχες τροποποιήσεις, ἄς γνωρίζουν, ὅτι τραυμάτισαν τό κῆρος καί τήν ἀξιοπιστία ὁλόκληρης τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας καί ἀναστάτωσαν ἐν μέσῳ τῆς ἱερῆς περιόδου τοῦ Δεκαπενταυγούστου τίς συνειδήσεις ἐκατοντάδων μοναχῶν καί ἀναρίθμητων πιστῶν, πού μέ ἐμπιστοσύνη περιβάλλουν τά Ἡσυχαστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας».

• Τό κρίμα θά τό ἔχη ὁποιος χρησιμοποίησε τήν ἄθεη Τσιπρική κυβέρνησι γιά ἐπίλυσι ἐκκλησιαστικοῦ θέματος ἐρήμην τῆς Ἐκκλησίας!

Σεβασμός στούς νεκρούς

Καί οἱ δύο βρίσκονται στήν κρίσι τοῦ Θεοῦ. Καί ὁ προσφάτως κοιμηθεῖς ἐπίσκοπος **Λαρίσης Ἰγνάτιος** (Λάππας) καί ὁ κοιμηθεῖς τό 1996 προκατόχος του **Θεολόγος** (Πασχαλίδης)!

• Μέ ἀφορμή τήν κοίμησι τοῦ Ἰγνατίου γράφτηκαν πολλά ἄρθρα. Ἡ **συμπάθεια** μερικῶν στό πρόσωπό του τούς ὠδήγησε καί σέ ὑπερβολές. Ἡ **ἀντιπάθεια** ἄλλων στό πρόσωπο τοῦ κανονικοῦ Μητροπολίτου Λαρίσης Θεολόγου βρῆκε τήν εὐκαιρία νά διαστρέψη τήν ἱστορική ἀλήθεια καί νά σπιλῶση τό σεπτό πρόσωπο τοῦ σεμνοῦ Θεολόγου.

• Προσευχόμεθα γιά τήν ψυχὴ καί τῶν δύο, καί τοῦ Θεολόγου καί τοῦ Ἰγνατίου. Ἀνθρωπίνως ὅμως ποιός ἀμφιβάλλει, ὅτι ὁ Θεολόγος εἶναι ὁ **ἀδικηθεῖς**;

Ὁ μεταστάς προσφάτως Ἰγνάτιος, ὄση καλωσύνη καί ἄν διέθετε, ὅπως οἱ ἐγκωμιαστές του ὑπογραμμίζουν, καμμία **καλωσύνη** δέν καταργεῖ τή **δικαιοσύνη**. Καί καμμία ἀρετὴ δέν ἐπιτρέπει ἀδικία καί **εἰσπήδησι** σέ Μητρόπολι, τῆς ὁποίας ὁ ἐπίσκοπος ζῆ.

• Ὀλόψυχα εὐχόμεθα, ὁ Θεός νά ἀναπαύσῃ καί τόν δοῦλο του Ἰγνάτιο ἐπίσκοπο, πού ἡ θεία ἀγαθότητα ἐπέτρεψε νά βρεθῆ **στό καμίνι πόνου μεγάλου**, πού ἐτοιμάζει τήν ψυχὴ γιά σωτηρία.

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί γιά τό 2018

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος 2018.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἑξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**